

Για το φετιχισμό της μη-βίας

Posted on [9 Οκτωβρίου 2012](#) by [kathodon](#)

Κείμενο που μοιράστηκε στην απεργιακή πορεία 26/09/2012

«Καταδικάζουμε τη βία από όπου κι αν προέρχεται», «οι 300 προβοκάτορες που αμαύρωσαν την ειρηνική διαδήλωση», «οι κουκουλοφόροι που παραλύουν το κέντρο της Αθήνας». Τα παραπάνω αποτελούν ένα μικρό δείγμα φράσεων από το οπλοστάσιο της κυριαρχίας που αναπαράγονται από εφημερίδες, κανάλια, κόμματα, δικαστές, ευυπόληπτους πολίτες, «προσωπικότητες των γραμμάτων και τεχνών», όλο τον συρφετό που χρόνια τώρα προσπαθεί να χειραγωγήσει τη σκέψη και τη δράση μας. Δε θα ακούσουμε ποτέ όμως μια αναφορά στην πρωτογενή βία της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, τη βία του Κράτους και των αφεντικών. Τη βία που μόνο αυτοί έχουν δικαίωμα να ασκούν στο όνομα της τάξης, της ασφάλειας, της εύρυθμης λειτουργίας της αγοράς, της συναίνεσης και της εθνικής ενότητας. Το μονοπώλιο αυτής της βίας κανείς δεν πρέπει να το αμφισβητήσει.

Τόσο σε αυτή την συγκυρία όσο και διαχρονικά, ο ρόλος του Κράτους δεν είναι άλλος από το να επιβάλλει και να αναπαράγει τα αστικά ιδεολογήματα και τις καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις, να διατηρεί την ταξική διαίρεση της κοινωνίας και να διαμεσολαβεί σε κάθε λειτουργία της κοινωνικής ζωής. Αυτή η πρωτογενής και δομική βία που ασκείται από το Κράτος και το Κεφάλαιο στο καταπιεσμένο και εκμεταλλευτό κομμάτι της κοινωνίας, δεν περιορίζεται στην φυσική βία και είναι παρούσα σε κάθε σφαίρα της κοινωνικής ζωής.

Μιλάμε για τη βία της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, που εξασφαλίζει την ευημερία των λίγων και την εκμετάλλευση όλων των υπολοίπων, τη βία της μισθωτής σκλαβιάς, τις δολοφονίες εργατών στα σύγχρονα κάτεργα (εργατικά ατυχήματα τα βαφτίζουν τα αφεντικά), την εντατικοποιημένη, μαύρη και ανασφάλιστη εργασία, την ανεργία και τη μόνιμη ανασφάλεια για το αν θα έχουμε να φάμε αύριο.

Μιλάμε για τη βία του ανταγωνισμού μεταξύ των ανθρώπων, τον οποίο προβάλλει ο καπιταλισμός ως μόνο μέσο προόδου και ευημερίας της ανθρωπότητας (και φροντίζει να μας εκπαιδεύει κατάλληλα από νηπιακή ηλικία). Για το συνθήκη του “πολέμου όλων εναντίον όλων”, που επιβάλλει η ίδια η αντικοινωνική και μισάνθρωπη φύση του καπιταλισμού και που σε εποχές οικονομικής εξαθλίωσης οξύνεται μετατρέπόμενη σε κοινωνικό κανιβαλισμό.

Μιλάμε για τη βία της έλλειψης περίθαλψης, του αποκλεισμού ανθρώπων που έχουν άμεση ανάγκη ιατρικής παρακολούθησης και οδηγούνται στην εξαθλίωση και την περιθωριοποίηση. Για τον εξευτελισμό των ουρών του ΙΚΑ ή την πληρωμή ακόμη και για μια επίσκεψη. Για την βία της ανασφάλιστης εργασίας που εντείνει την τρομοκρατία της μισθωτής σκλαβιάς, καθώς ο εργαζόμενος φοβάται ακόμη και το να αρρωστήσει ο ίδιος ή οικογένειά του.

Μιλάμε για τη βία της λεηλασίας και της καταστροφής της φύσης στο βωμό της ανάπτυξης και της μεγιστοποίησης του κέρδους των αφεντικών. Για τη ζωή σε ένα περιβάλλον που γίνεται όλο και πιο αποστειρωμένο, πνιγηρό, μη βιώσιμο.

Μιλάμε για τη βία που από μικρή ηλικία δεχόμαστε στα σχολεία και τις σχολές, με την καλλιέργεια του ανταγωνισμού, την απαξίωση της πολύπλευρης γνώσης, τη διαρκή αξιολόγηση και το άγχος που αυτή συνεπάγεται, την αναγκαστική συμμόρφωση σε κανόνες και πρότυπα συμπεριφοράς, την τιμωρία και τον στιγματισμό των παρεκκλίσεων, την αναγκαστική αποδοχή της εξουσίας των δασκάλων και των καθηγητών.

Μιλάμε για τη βία της αναγκαστικής/εκβιαστικής στράτευσης, της σύνταξης με τα εθνικοπατριωτικά ιδεώδη, της καλλιέργειας της μισαλλοδοξίας, της καταστολής και της υποταγής στους ανώτερους, της προετοιμασίας για υποταγή στα αφεντικά, της συμμετοχής σε έναν θεσμό που μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για τη φυσική καταστολή του «εσωτερικού εχθρού».

Μιλάμε για τη βία, οικονομική και φυσική, που ασκείται από το Κεφάλαιο στις κοινωνίες των χωρών του λεγόμενου «τρίτου (και δεύτερου) κόσμου», καταληστευόντάς τες, επιβάλλοντας χούντες, οδηγώντας τες στην πείνα και την ανέχεια. Βία που συνεχίζει να ασκείται στους εξαθλιωμένους πρόσφυγες και μετανάστες, που διωγμένοι από τις χώρες τους πασχίζουν να επιβιώσουν. Αν γλιτώσουν από τις νάρκες, τα θωρακισμένα σύνορα, τους άθλιους τρόπους μεταφοράς τους, θα έρθουν αντιμέτωποι με την οικονομική εξαθλίωση και εκμετάλλευση, την περιθωριοποίηση, το συνεχόμενο κυνηγητό, τους ξυλοδαρμούς, τα βασανιστήρια και τον εκτοπισμό από κάθε λογής δυνάμεις της αστυνομίας και των φασιστών.

Μιλάμε για τη βία της καταστολής κινηματικών δράσεων και διαδικασιών, τόσο στον δρόμο όσο και μέσα από την νομική δίωξη, φυλάκιση ή την δολοφονία κοινωνικών αγωνιστών. Για τη βία της εισβολής και της εκκένωσης κοινωνικών και πολιτικών (κατελιημμένων ή μη) χώρων.

Αυτή είναι η βία που είναι παρούσα σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής, αυτή που θέλουν να μας πείσουν πως είναι κάτι «φυσιολογικό», αυτονόητο, μια αναπόδραστη συνθήκη. Μια καθημερινή κατάσταση, μέσα στην οποία όποιος θελήσει να αντιδράσει περιθωριοποιείται, στοχοποιείται, απομονώνεται, διώκεται, φυλακίζεται

Ένταση της κρατικής βίας σε περιόδους κρίσης

Ίσως σε άλλες εποχές, αυτές της ανάπτυξης και του «καλού» Κράτους πρόνοιας, να υπήρχε η ψευδαίσθηση της υποχωρητικής εξουσίας υπό την πίεση της «λαϊκής δυσαρέσκειας», η οποία εν μέρει συντηρούταν από την ίδια τη στάση των κυβερνώντων, αλλά και από αποσπασματικές νίκες των κοινωνικών αγώνων. Στην τωρινή βαθιά καπιταλιστική κρίση όμως, όλο και μεγαλύτερα τμήματα της κοινωνίας βυθίζονται στην φτώχεια και την εξαθλίωση και οι όποιες κοινωνικές παροχές είχαν κατακτηθεί ως τώρα εκμηδενίζονται. Το Κράτος και ο Καπιταλισμός αναδιαρθρώνονται, επιλέγουν μορφές διακυβέρνησης που τείνουν στον ολοκληρωτισμό και εξαπολύουν μια ολομέτωπη επίθεση στη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας. Μετά την είσοδο στο μνημόνιο το 2009 εκκινεί μια περίοδος κατά την οποία το πολιτικό σύστημα απαξιώνεται, δημιουργούνται ρήγματα στην κοινωνική συναίνεση και οι αντιδράσεις απέναντι στην επίθεση των κυρίαρχων πληθαίνουν. Η βία από την πλευρά της κυριαρχίας κλιμακώνεται και φανερώνει πλέον ξεκάθαρα το αντικοινωνικό της πρόσωπο.

Νομοθετικές ρυθμίσεις λύνουν τα χέρια των αφεντικών για απολύσεις, μειώσεις μισθών, άμισθες υπερωρίες και «μαύρη» εργασία. Άνεργοι, ανασφάλιστοι και χαμηλοσυνταξιούχοι, μια και δεν μπορούν να συμμετέχουν στην διαδικασία παραγωγής και κατανάλωσης, καταδικάζονται στην πλήρη εξαθλίωση, χωρίς πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας, χωρίς να μπορούν να εξασφαλίσουν τα στοιχειώδη για την επιβίωσή τους. Φαίνεται πως ένα τμήμα της κοινωνίας λογίζεται από το Κεφάλαιο ως άχρηστο, ως «πλεονάζων πληθυσμός» που θα οδηγηθεί είτε στη μετανάστευση, είτε στην καταστροφή.

Η κοινωνική οργή και οι αντιστάσεις που αναπτύσσονται αντιμετωπίζονται βίαια προκειμένου να τρομοκρατηθούν και να υποταχθούν όσοι αποφασίζουν να αντιδράσουν στην εξαθλίωση των ζώων τους. Ακόμη και κλασικοί τρόποι αγώνα, όπως οι απεργίες, τίθενται σταδιακά εκτός νόμου προκειμένου να προστατευτεί το Κεφάλαιο. Κάθε σχεδόν κινητοποίηση αντιμετωπίζεται κατασταλτικά. Ο στρατός και η αστυνομία θωρακίζονται, προετοιμάζονται για την αντιμετώπιση μιας πιθανής γενικευμένης εξέγερσης.

Παράλληλα, προσπαθούν να στρέψουν την οργή των καταπιεσμένων στο εσωτερικό της τάξης μας και όχι απέναντι στους δυνάστες μας, στο κράτος και τα αφεντικά. Οι δυνάμεις της τάξης και της ασφάλειας επινοούν και στοχοποιούν διαρκώς νέους «εσωτερικούς εχθρούς», ώστε να εξουδετερώσουν τις αντιστάσεις, να τιμωρήσουν τους αγωνιζόμενους, να παραδειγματίσουν όσους ενδεχομένως θελήσουν να αγωνιστούν. Ο κοινωνικός κανιβαλισμός και ο φασισμός προωθούνται από κόμματα και ΜΜΕ ως αντίβαρο στην προσπάθεια δημιουργίας ενός κινήματος αντίστασης στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα

Ακόμη και κάτω από αυτές τις συνθήκες, μεγάλα τμήματά της κοινωνίας συνεχίζουν να αντιδρούν μέσα στα πλαίσια της καταρρακωμένης -πρώτα πρώτα από την ίδια την αστική τάξη- αστικής νομιμότητας, να υπομένουν στωικά την καταστολή όταν αποφασίσουν να κατέβουν στο δρόμο.

Η αντιβία των καταπιεσμένων

Για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, χιλιάδες ανθρώπων που η ζωή τους πλήττεται από την κρίση, κατεβαίνουν στους δρόμους μαζικά, άλλοτε σπασμωδικά και άλλες φορές πιο επίμονα, δημιουργώντας την προσδοκία πως η συλλογική αντίσταση μπορεί να είναι η απάντηση στην επιβαλλόμενη βαρβαρότητα. Έτσι λαμβάνουν χώρα κάποιες από τις μεγαλύτερες απεργιακές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις από την εποχή της μεταπολίτευσης. Αμέσως οι κομματικοί μηχανισμοί του κράτους και τα φερέφωνα τους σπεύδουν να συνηγορήσουν υπέρ του δημοκρατικού δικαιώματος της διαμαρτυρίας, αλλά πάντα μέσα στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας. Η αντιβία των καταπιεσμένων αποτελεί απειλή για το καθεστώς.

Δεν αποδίδει όμως πάντα η προπαγάνδα των καταπιεστών μας. Ολοένα και συχνότερα, τμήματα της κοινωνίας κατανοούν το αδιέξοδο της «εντός της αστικής νομιμότητας» διαμαρτυρίας. Η οργή τους υπερνικά το φόβο και αντιδρούν βίαια. Άλλοι ενστικτωδώς και άλλοι πιο συνειδητά επιλέγουν τη σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής ως μέσο αυτοάμυνας αλλά και επίθεσης. Όταν οι συνεχείς ειρηνικές διαδηλώσεις στο Σύνταγμα τον Ιούνιο του 2011 δεν έλεγαν να ατονήσουν, αντιμετωπίστηκαν από το Κράτος με ωμή βία και τόνους χημικών. Χιλιάδες «ειρηνικοί» διαδηλωτές απέναντι στο δίλημμα να χτυπηθούν και να συλληφθούν αμαχητί από τις ορδές των μπάτσων ή να διατηρήσουν την αξιοπρέπειά τους, επέλεξαν συλλογικά και βίαια να υπερασπίσουν τον εαυτό τους. Η αντιβία ήταν η απάντηση μεγάλου μέρους των καταπιεσμένων και στις 12 Φλεβάρη του 2012, ημέρα ψήφισης του δεύτερου μνημονίου, παίρνοντας χαρακτηριστικά εξέγερσης, αφού κινήθηκε επιθετικά σε όλο το κέντρο της Αθήνας απέναντι σε τράπεζες, πολυεθνικές, αστυνομία, κομματικά γραφεία και ό,τι αντιπροσωπεύει και συμβολίζει το απάνθρωπο καπιταλιστικό σύστημα.

Σε τέτοια γεγονότα δημιουργούνται δεσμοί αλληλεγγύης μεταξύ των αγωνιζόμενων και γίνεται ισχυρότερη και χειροπιαστή η πεποίθηση ότι οι συλλογικοί, αδιαμεσολάβητοι αγώνες μπορούν να νικήσουν και δεν αποτελούν ένα γραφικό απομεινάρι του παρελθόντος. Δεν είναι μόνο αυτοί που συγκρούονται άμεσα με τις δυνάμεις καταστολής, αλλά και το πλήθος των ανθρώπων που στηρίζουν ηθικά και με την φυσική τους παρουσία στο δρόμο τη συνθήκη της σύγκρουσης. Αυτό είναι ένα πρώτο βήμα για το ξεπέρασμα του φόβου και της συνειδητοποίησης των πραγματικών μας εχθρών. Ο δρόμος είναι ένα ακόμα πεδίο στο οποίο γεννιούνται οι συνειδήσεις.

Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι κατά τη διάρκεια εξεγερσιακών γεγονότων συναντάμε φαινόμενα αντικοινωνικής βίας, όπως αναίτιες καταστροφές μαγαζιών και άστοχες επιθέσεις από μικρές μειοψηφίες (όσο και αν οι κυρίαρχοι μέσω των media προσπαθούν να πείσουν την κοινή γνώμη πως πρόκειται για το σύνολο των διαδηλωτών). Όταν η οργή ξεχειλίζει, στο δρόμο θα αποτυπωθούν όλες οι εκφάνσεις της υπάρχουσας κοινωνίας, ακόμη και οι αντικοινωνικές και αντιδραστικές. Όσο και αν το Κράτος προσπαθεί να αποδώσει την ευθύνη για τέτοια φαινόμενα στους αγωνιζόμενους, είναι ηλίου φαεινότερο ότι είναι αυτό το ίδιο που έχει εκθρέψει τέτοιες συμπεριφορές, προωθώντας και επιβάλλοντας τον ατομικισμό και τις αλλοτριωμένες κοινωνικές σχέσεις.

Οι θιασώτες της μη-βίας

Η βία του κράτους και του κεφαλαίου είναι καθημερινά παρούσα για το μεγαλύτερο τμήμα της κοινωνίας. Για όποιον δεν υφίσταται την κρατική βία άμεσα, η υιοθέτηση μη-βίαιων τακτικών είναι απλώς μια «ηθική» επιλογή. Μια επιλογή όμως που διαιωνίζει τη βία των αφεντικών πάνω στους καταπιεσμένους. Οι κυρίαρχοι, οι προνομιούχοι, ποτέ δεν παραιτήθηκαν ειρηνικά από τα προνόμιά τους, κι ούτε πρόκειται να το κάνουν. Αυτή ακριβώς την πραγματικότητα είναι που μοιάζουν να λησμονούν και να παραγνωρίζουν όχι μόνο συστημικές φωνές, με ξεκάθαρα εχθρικό ρόλο απέναντι σε κάθε κινηματική ανάπτυξη, αλλά και πολιτικοί χώροι φερόμενοι ως ριζοσπαστικοί ή επαναστατικοί. Όλοι αυτοί που μιλούν για «ειρηνικές επαναστάσεις», «δημοκρατικές εξεγέρσεις», «εξεγέρσεις που δε σπάει ούτε τζάμι», αναπαράγουν το αστικό και φιλελεύθερο ιδεολόγημα της «καταδίκης της βίας απ' όπου και αν προέρχεται», η υιοθέτηση του οποίου είναι βασική προϋπόθεση για την συμμετοχή στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Στην ουσία κάνουν τη βρώμικη δουλειά της αστικής εξουσίας, συντηρώντας το μονοπώλιο της βίας του Κράτους απέναντι στα καταπιεσμένα κι εκμεταλλεζόμενα τμήματα της κοινωνίας

Καταδίκη της βίας “από όπου κι αν προέρχεται” σημαίνει την εξίσωση της βίας του θύτη με αυτή του θύματος. Όσοι την καταδικάζουν, συμβουλεύουν παράλληλα αυτούς που υφίστανται καθημερινά την εκμετάλευση και την καταπίεση του κράτους και των αφεντικών, να μην απαντήσουν υιοθετώντας συγκρουσιακές πρακτικές. Να μην απαντήσουν με βία γιατί αυτό θα προκαλέσει την κρατική καταστολή. Κατηγορούν δηλαδή τους αγωνιζόμενους ότι προκαλούν τη βία κράτους, δικαιώνοντας τη δεύτερη και απαξιώνοντας τους πρώτους.

Επιπλέον, η υιοθέτηση τακτικών μη-βίαιης αντίστασης εφησυχάζει όσους θέλουν να «αγωνιστούν» από τη θαλπωρή του καναπέ τους και να αλλάξουν τον κόσμο ψηφίζοντας κάθε 4 χρόνια, αναθέτοντας την «αλλαγή» στα χέρια των ειδικών. Η στάση αυτή διοχετεύει την οργή τους σε ανώδυνες για το καθεστώς διαδικασίες, διαμεσολαβημένες κι απόλυτα ελεγχόμενες.

Το να μιλάνε λοιπόν για μη βία, μέσα στον καπιταλισμό, αποσιωπά την ύπαρξη της πρωτογενούς-δομικής κρατικής βίας, στοχεύει στο να καταστείλει και να αφοπλίσει ηθικά κάθε βίαη απάντηση των καταπιεσμένων. Στοχεύει επομένως στη διαίωνιση του καπιταλιστικού συστήματος εκμετάλλευσης, στη διατήρηση της σκλαβιάς μας.

Η «βία των άκρων»

Οι ίδιοι προσπαθούν να βάλουν στο ίδιο τσουβάλι τη βία των καταπιεσμένων που αντιδρούν με όποιον τρόπο θεωρήσουν πρόσφορο και την οργανωμένη και κρατικά καθοδηγούμενη βία των ταγμάτων εφόδου της Χρυσής Αυγής. Βία που στρέφεται ενάντια στους καταπιεσμένους (μετανάστες, αναρχικούς, αριστερούς, ομοφυλόφιλους, ανάπηρους) και όχι ενάντια στους καταπιεστές μας. Αυτή η σύγχυση καλλιεργείται σκόπιμα προκειμένου να απογυμνώσει ηθικά τη βία των καταπιεσμένων και να την παρουσιάσει ως «βία ακροκινούμενων ομάδων», βάζοντας το κράτος στην περίοπτη θέση του διαιτητή και επικυρώνοντας το ρόλο του ως διαμεσολαβητή και τηρητή της τάξης και της ασφάλειας. Όσοι θεωρούν αντισυστημική τη βία της ΧΑ, δεν έχουν παρά να ανατρέξουν στην πρόσφατη ιστορία του ναζισμού στη Γερμανία και στις επιπτώσεις που τελικά είχε για όλο τον κόσμο.

Η βία από τη δική μας σκοπιά

Από τη μεριά μας δεν πρόκειται να κατακρίνουμε τους τρόπους αντίδρασης των καταπιεσμένων μια και θεωρούμε ότι η απελευθέρωσή τους είναι έργο των ιδίων. Οφείλουμε όμως να παραθέσουμε τη δική μας οπτική για τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Θεμελιώδες αξιακό της αναρχικής θεώρησης είναι η συνοχή μέσων και σκοπών. Για εμάς, η χρησιμοποίηση της βίας ως μέσο είναι κάτι αποδεκτό μόνο όταν δεν έρχεται σε σύγκρουση με το αξιακό μας πλαίσιο, το οποίο αποτελεί και την βάση της κοινωνίας που θέλουμε να δημιουργήσουμε. Μιας κοινωνίας, στην οποία η βία της επιβολής και της εκμετάλλευσης δεν έχει καμιά θέση. Η αποθέωση της βίας και η άκριτη υιοθέτηση της, μόνο ανταγωνιστικά μπορούν να λειτουργήσουν μπροστά στο όραμα της δημιουργίας μιας τέτοιας κοινωνίας.

Για εμάς, είναι ξεκάθαρο πως ένα σύστημα που επιβάλλει την βία της αστικής τάξης έναντι του συνόλου των εκμεταλλεζόμενων και που αναπαράγεται με την βία, μόνο με την συνειδητή, συλλογική, οργανωμένη, κοινωνική και κινηματική απελευθερωτική αντιβία των από τα κάτω μπορεί να αντιμετωπιστεί και να ανατραπεί. Ακριβώς αυτή την ουσία της ίδιας της ταξικής πάλης είναι που η κυρίαρχη τάξη και το Κράτος προσπαθούν επιμελώς να αποκρύψουν, με το να ανάγουν κάθε πτυχή της μόνο σε θεσμικό επίπεδο, επιδιώκοντας την εκτόνωση της συσσωρευμένης κοινωνικής οργής και την διοχέτευσή της σε λύσεις συστημικής διαχείρισης. Σε περιπτώσεις που αυτή εκδηλώνεται με ξεκάθαρα ταξικά και συγκρουσιακά χαρακτηριστικά, η κυριαρχία προσπαθεί να την απογυμνώσει από το πολιτικό της περιεχόμενο, από τα κοινωνικά της χαρακτηριστικά και να την καταστέλλει.

Η αυτοπροστασία μας στο δρόμο επιβάλλει τη χρήση μέσων άμυνας αλλά και επίθεσης. Ο χώρος και ο χρόνος της σύγκρουσης ωστόσο, δεν περιορίζεται στην ευθεία αντιπαράθεση με τις δυνάμεις καταστολής και στις επιθέσεις σε καπιταλιστικούς στόχους κατά την διάρκεια μιας απεργιακής κινητοποίησης ή διαδήλωσης. Από τις γενικές απεργίες, τις διαδηλώσεις, τις συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής και τις νεοναζιστικές κρατικές εφεδρείες και την αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αγωνιστές ως την άρνηση πληρωμής των κεφαλικών φόρων που επιβάλλονται με την απειλή της περαιτέρω εξαθλίωσης της ζωής μας (ρεύμα και σε λίγο καιρό το νερό), τις καταλήψεις δημόσιων και κρατικών κτηρίων, εργοστασίων, το σαμποτάζ, τις απαλλοτριώσεις και την κοινωνικοποίηση αγαθών, ο στόχος είναι κοινός: η ένταση και η διεύρυνση της ανυποχώρητης πάλης ενάντια στον Καπιταλισμό και το Κράτος, της σύγκρουσης με τους εξουσιαστές και τους καταπιεστές μας προκειμένου να πάρουμε πίσω τη ζωή που κλέβουν για να εξασφαλίζουν τα πλούτη τους.

Η σύγκρουση αυτή, στις πολύμορφες εκφράσεις της, πηγάζει από το περιεχόμενο των μαζικών κινητοποιήσεων• δεν είναι αυθύπαρκτη, ξεκομμένη από αυτό. Η κατεύθυνση της, όταν είναι στοχευμένη και επικοινωνήσιμη, προωθεί το περιεχόμενο αυτό, μέσα από δυναμικές διεργασίες. Η επαφή μεγάλης μερίδας του κόσμου με τον δρόμο, την σύγκρουση, την καταστολή, συγκροτεί μια συλλογική εμπειρία, αντιθετική προς την εικονική πραγματικότητα που κατασκευάζουν τα ΜΜΕ. Η επίπλαστη συναίνεση, σπάει έμπρακτα μέσα από την συμμετοχή, ο ρόλος των δυνάμεων καταστολής γίνεται κατανοητός από μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια, σχέσεις αλληλεγγύης δημιουργούνται ώστε να βάλουν αναχώματα στην καταστολή και να νοηματοδοτήσουν την αντίσταση με την γλώσσα των καταπιεσμένων.

Μια εξεγερσιακή κατάσταση αποτελεί ξέσπασμα της κοινωνικής οργής και μπορεί να συμβάλλει στην δημιουργία συνειδήσεων και στην ανάπτυξη της συλλογικοποίησης και της αλληλεγγύης, δεν μπορούμε όμως, να παραγνωρίσουμε τα όρια της. Όσο περισσότερο η σύγκρουση καταφέρει να επεκτείνεται στην καθημερινότητα μας, μέσα στους χώρους δουλειάς, τις γειτονιές, σε κάθε κοινωνική σχέση, τόσο πιο απειλητική γίνεται για το Κράτος και το Κεφάλαιο. Κόντρα σε κάθε λογική διαχείρισης και κυβερνητισμού, η απάντηση στις εξουσιαστικές και αντικοινωνικές μεθοδεύσεις δεν μπορεί να είναι άλλη από την συλλογικοποίηση και την ανάπτυξη της αλληλεγγύης και της αντίστασης σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά, οπουδήποτε η καταπίεση και η εκμετάλλευση εμφανίζονται. Ζητούμενο είναι η δημιουργία και η ενίσχυση των δομών που στοχεύουν στην συλλογική αντίσταση της τάξης μας απέναντι στην γενικευμένη επίθεση Κράτους, Κεφαλαίου και όλων των «μακριών χεριών» τους. Δομών και αντιθεσμίσεων με ξεκάθαρα κοινωνικά και ταξικά χαρακτηριστικά, όπως τα σωματεία βάσεις και οι συνλεύσεις γειτονιάς, που αναζωπυρώνουν την σύγκρουση με την εξουσία, υιοθετώντας ριζοσπαστικά προτάγματα. Η διαλεκτική που αναπτύσσουν

οι δομές αυτές με την αντιβία, είναι αυτή που αναβαθμίζει την σύγκρουση ποσοτικά και ποιοτικά, αυτή που της προσδίδει τα κοινωνικά χαρακτηριστικά που της αναλογούν.

Συνοψίζοντας

Απέναντι στη συνολική επίθεση των αφεντικών και του κράτους οι καταπιεσμένοι και οι εκμεταλλεζόμενοι θα πρέπει να αναζητήσουμε συλλογικά τα δικά μας όπλα, τους τρόπους και τους τόπους σύνδεσης, επικοινωνίας και αντίστασης. Είναι αναγκαία σήμερα η συλλογική, κοινωνική-ταξική αυτοάμυνα και αντεπίθεση, η οποία θα συγκροτείται στη βάση του ξεπεράσματος των διακρίσεων, με βάση την φυλή, την εθνικότητα, το φύλο, την ηλικία και που θα παίρνει θέση ολικής ρήξης με το κράτος και τον καπιταλισμό.

Ο κόσμος που ζούμε δεν βελτιώνεται. Καταστρέφεται. Δεν αρκεί βέβαια η βία για την καταστροφή του Κράτους και του Κεφαλαίου, όπως δεν αρκούν και οι μερικοί αγώνες για την εξασφάλιση των λίγων που μας έχουν απομείνει. Αυτό που μπορεί πραγματικά να αποτελέσει το έναυσμα για ένα καλύτερο κόσμο, είναι η συνολικοποίηση του αγώνα μας στη βάση των προταγμάτων της κοινωνικής επανάστασης και της κοινωνικής απελευθέρωσης. Είναι το όραμα για μια νέα κοινωνία ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης, που θα οικοδομηθεί πάνω στα συντρίμια του Καπιταλισμού και του Κράτους.

Αναρχική Συλλογικότητα «Καθ' Οδόν»

<https://kathodon.espivblogs.net/?p=198>